REMUŞCAREA EMINESCU

La data de 13 iunie 2005, poetul Adrian Păunescu a rostit o cuvântare în şedinţa parlamentului, reamintind plenului (şi nu numai) de asasinarea marelui Eminescu (după cum se ştie s-a „desăvârşit” în ziua de 15 iunie 1889).

Eu nu sunt un fan al domnului Adrian Păunescu, dar consider de datoria mea să aduc la cunoştinţa unora dintre români, iar altora să le reamintesc, frumoasele şi răscolitoarele cuvinte pe care autorul le-a rostit în poezia de la sfârşitul discursului.

Unii dintre cititori, pe bună dreaptate, vor considera că intervenţia mea ar trebui făcută publică la comemorare, nu la aniversare. Da, însă duşmanii Lui, duşmanii neamului românesc dintotdeauna, lovesc timp de 365 de zile pe an, folosind orice mijloc. Astfel, a fost vandalizat pentru a douăsprezecea oară în ultimii douăzeci de ani, monumentul lui Eminescu din Galaţi, primul monument din România ridicat în memoria Lui. O adevărată troiţă a neamului românesc. Pe cine deranjează, cui îi foloseşte?

Noi, la rândul nostru, nu trebuie să fim nepăsători asasinând astfel încă odată pe Eminescu.

Dacă un duşman vine asupra ta cu mitraliera, nu te aperi cu făcăleţul.

Iată poezia Domnului Adrian Păunescu, poezie care ar face şi pietrele să se înfioare:

Remuşcarea Eminescu

Peste nebunia verii, urcă nebunia lumii,
Peste lacrimile ţării, urcă lacrimile mumii,
E-o confuzie totală, şi în fapte, şi-n criterii,
Peste nebunia lumii, urcă nebunia verii.

Sunt amestecate toate şi nimic nu se discerne,
Ca ocnaş, poetul sapă-n sarea lacrimii materne,
În zadar el scrie carte la neştiutori de carte,
Moare iarăşi Eminescu într-o ţară numai moarte
.

În zadar el dovedeşte că Românul plânsu-i-s-a,
Când Românu-ncet dispare, de la Nistru, pân-la Tisa,
Clopotele se-mpreună, într-un cântec trist cu toaca,
E vândută ţara noastră, nu se ştie cui, săraca.

Teorii înşelătoare ţin bărbaţii ei de frunte,
Creşte Doina, ca o boală, de la Mare, pân-la Munte
Şi, în ornicele toate, vine iar aceeaşi eră,
Moare iarăşi Eminescu, într-o clinică mizeră.

Mor valorile întruna, pe când mama le tot naşte,
Paradoxul Învierii mai proclamă Zi de Paşte,
Geniul neamului se stinge, în risipa criminală,
Cămătari de pretutindeni şi localnici ne înşală.

S-au deschis mai multe cârciumi ca lăcaşuri de cultură,
Curg otrăvuri, protejate în gândire şi-n natură,
Moare iarăşi Eminescu şi bezmeticii îl latră,
Capul lui, cu geniu-ntr-însul, e izbit din nou de-o piatră.

Este piatra blestemată ce loveşte-n tot şi-n toate,
Zuruind pe scara ţării, gong al treptelor vânate,
Şi, din clipa când poetul a căzut sub forţa pietrei,
Au plâns pietrele cu jale, pe atâţia kilometri.

Şi, mereu, această mamă, genială şi sărmană,
Are de-mpăcat o lume şi de vindecat o rană.
Câte unul dintre fiii, care geniul ei îl poartă,
Are-un accident de viaţă, are un prăpăd de soartă.

Tot ce-a fost nisip şi stâncă, grohotişuri şi statuie,
A simţit un gol într-însul, care-n nici o piatră nu e,
De aceea, monumentul, ce pe el îl poartă-n ere,
Are-n sine slăbiciune, remuşcare şi durere.

De la piatra imbecilă, care l-a lovit în frunte,
Se simt astăzi vinovate toate pietrele din munte
Şi vitraliile sfinte şi ferestrele de case
Se resimt de vina pietrei şi a crimei ticăloase.

O-ntrebare ne-asupreşte, hai s-o spunem, cu încetul:
Ce făcea această ţară, când murea în ea Poetul?
Ce invidii ordinare l-au lăsat uşoară pradă
La nebunii din ospiciu, incapabili şi să-l vadă?

Cine a trimis un geniu în noroaiele vulgare?
Unde-a fost conştiinţa noastră, când a fost lovit cel mare?
Ce mai poate să repare, la nivel de neam, regretul,
Când acelaşi neam îşi lasă de izbelişte Poetul?

Şi-ntr-o curte de ospiciu, care-i ultima lui vatră,
Un nebun, spre Eminescu, a şi azvârlit o piatră,
Nici nu ştie el ce face, nu gândeşte să-l înfrunte,
Căci inconştienţa noastră dă cu piatra-n sfânta frunte.

Noi ne omorâm Poetul, zi de zi, prin nepăsare
Şi, de-un pic din acea piatră, vinovat e fiecare
Şi, când moartea copleşeşte rana eminesciană,
Condamnată-i poezia la acelaşi fel de rană.

Ştirea senzaţională risipeşte-n ţară groază:
"Vai, dar cum a fost posibil?" - ţara reacţionează.
Indignări apar, ca iarba, prin regretele postume,
Ieri, complet indiferentă, plânge, azi, întreaga lume.

Pe o stradă oarecare, dintr-o ţară oarecare,
Părăsit, uitat şi singur, Eminescu, iarăşi, moare,
Doina lui colindă ţara, de la Nistru, pân-la Tisa,
Doina lui înlăcrimata, urmărita, interzisa.

Bocetele sunt cinstite, parcă el le-a fost o rudă,
Chiar dacă, fiind în viaţă, n-a vrut nimeni să-l audă,
Eminescu redevine, dintr-o mie de motive,
Numele sonor şi tragic al regretelor tardive.

Căci acesta-i obiceiul, prin această ţară moartă,
Ei, cu geniile ţării, tot mereu aşa se poartă,
Le omoară fără preget, cu plăcere le omoară
Şi se pun pe plâns, pe urmă, şi e jale mare-n ţară.

Autentici şi-n regrete, autentici şi în crime,
Omorându-şi, prin uitare, pe cei gata să-i exprime,
Naturali în gelozie, naturali în remuşcare,
Mor cei mici de dorul celui omorât c-a fost prea mare.

Piatra aruncată-ntr-însul a rănit mortal norocul,
De e jale şi e moarte şi e plânset, în tot locul.
Eminescu ne arată toată tragicomedia:
Cum se moare-n România, când eşti, însuţi, România!

E-un blestem, ce nu sfârşeşte să lucreze niciodată,
Remuşcarea Eminescu, în acelaşi fel, se-arată,
Cu valorile-n derivă, însăşi ţara e-n derivă,
Ce cu moarte, toată viaţa, geniile îşi cultivă.

N-a fost unul să găsească înţelegere acasă,
A plecat mereu o piatră către dânsul, furioasă,
Astfel, mediocritatea a produs mereu otravă
Şi a fost torent de pietre, în invidia grozavă.

Către capetele ţării, în isterica risipă,
Caracuda vetişană nu s-a potolit o clipă,
Peste lacrimile ţării, urcă lacrimile verii,
Iarăşi, piatra e la modă, iarăşi, au căzut criterii.

Iarăşi, pleacă trist Poetul, dintre oameni, printre astre,
În ospiciul plin de pietre al indiferenţei noastre,
Iarăşi, spumegă noroiul ce, în loc de sânge, bate,
Iarăşi, moare Eminescu, părăsit de toţi şi toate.

Iarăşi, moartea celui mare, morţii ţării s-a adaos,
Iarăşi, totul e posibil, într-un imposibil haos.
Şi, în rest, frumos e totul. Şi ce muzică deşteaptă:
Pietrele în aşteptare zuruie, din treaptă-n treaptă.

E-o serbare populară şi, ca neam, ne reprezintă,
Toţi românii-nvaţă astăzi cum se dă cu piatra-n ţintă.
Nu mai credem în cuvinte, că sunt urlete sau şoapte.
Eminescu, geniul nostru, e sărbătorit prin fapte.

Bălăşanu Constantin